Ч. 47. Четвер 1 (14) марта 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Пастирске посланіє

Впресьв. Митрополита Андрея Шептицкого

(Дальше.)

Щоби в яснійшім сьвітлі показати любов, якою Христос перед всіми иньшими нас сьвященників полюбив, і милосердіє, на котре для нас готов, позвольте мені еще, Преподобні Отці, попровадити Вас на хвилю до огороду Гетсеманьского, де Христос Наш Спаситель на кількагодинній молитві кровавим потом заливає ся: *„Отче мой, каже, аще возможно есть, да мимоидет от мене чаша сія."* Мат. 26, 39. *Отче мой, аще не может сія чаша мимоити от мене, аще не пію ея, буди воля твоя".* Мат. 26, 42. Від чаши випрашає ся! Він, котрий через ціле житє так горячо еї бажав! Він, котрий длятого лишень жив, щоби жертву свою сповнити! Він, котрий перед мукою так спішив ся до Єрусалима на муку, що ученики не вспіли йти за ним. Він, котрий *„желанієм возжелі"* Лук. 22, 15, дочекати сеї хвилї, тепер доли надійшла, мав би від неї випрашати ся? Таке толкованє слів Христових видає ся суперечним з успособленєм цілого его житя. Коли стараю ся вникнути в гадку Нашого Спасителя і порозуміти то чувство страшне, котре так овладіло Єго душу, що аж кровавим потом заливав ся, думаю, що лиш так дасть ся витолкувати сеся Єго молитва: Не перед смертию випрашав ся; смерть мусіла бути найменшим его терпінєм. Були такі обставини Єго муки, котрі могли більше Єго болїти, як гадка о самій смерти. Бо се прецінь річ звичайна, що буває біль души глубший і страшнійший від болю смерти, внутренне якесь конанє, в порівнаню котрого смерть сама нічим. Таким болем була може для Христа обставина, що Петро Єго відрік ся; може сеся, що ученик Юда здрадив Го; може гадка, що мимо Єго смерти много людей не осягне спасеня.

Христос, полюбивши своїх, без міри їх полюбив *„возлюбль своя сущия во мірі до конца возлюби я"* Иоан 13, 2. Не було жертви, на котру би не був готов! Установленєм сьвятої тайни Евхаристиї наочно показав, що був готов і міліон разів умирати для спасеня людий.

То діло Єго було Єму так дороге, що за нічо уважав смерть і всі муки, щоби лишень чоловіка спасти, і то так, що готов був і для одного всі муки понести і смерть на кресті. Гріх, образа Єго Отця сто разів більше боліла Єго, як все, що лишень Єго лично обходило, як власне Єго чувство здоптане, власне Єго серце болем розбите. Тож болем над всі болї було для Него видіти оком пророчим людий, що мимо Єго жертви, не мали бути спасені.

Ще більшим болем було для Него видіти, як люди часом саму найсьвятійшу жертву Єго Крови будуть надуживати на зневагу Єго Отця небесного. Сьвятокрадска Служба Божа мусіла бути чимсь так болесним, так страшним, на саму згадку чого зворушувало ся все, що було в Єго серцю любви Бога і любви до людий. Мусіло на ту гадку кипіти в Єго груди, сьвятий гнів безмірний, подібний, але сильнійший від того, з котрим виганяв з храму Єрусалимского купців, що важили ся в храмі Єго Отця торгувати.

Тамті купці зневажили лиш стіни сьвятого зданія, а сей безбожний, проклятий, що важить ся в грісі смертельним зближати ся до страшного жертвенника Єгови, самою жертвою Крови Сина Божого, Предвічному Маєстатови слави робить найстрашнійшу зневагу. Вид жертви Ним установленої на те, щоби Богови славу а людям спасеніє приносила, оберненої на збещещенє слави Божої сьвятокрадством і на власну погибель, се мусіла бути річ, котра взбуджувала в души Христовій якусь бурю шаленого гніву, якусь бурю страшної покуси, стягнути в одній хвили на голову сьвятокрадці всї громи проклонів пекольних, не з самолюбія, не для того, що в сьвятокрадскій жертві Єго Кров, Єго любов зневажена, але з любви з пошанованя для Предвічного Маєстату слави Єго Отця.

І власне длятого борба в Єго серцю така страшна, що так високі і так благородні чувства суть собі противні. З одної сторони ушанованє і честь для Бога Отця в тім, що до Єго хвали відносить ся; з другої та сама любов до Бога Отця, в милосердію і любві для нещасного сьвятокрадці! Як же великою мусіла бути любов до того сьвященика, щоби терпеливо єго сьвятокрадства зносити, щоби до самої хвилї єго смерти бути готовим благодатію Своєю, Своєю Кровію єго душу очистити.

І еще від иньшої обставини Єго муки міг Христос справді випрашати ся. Могло єго до того знов силувати, рівнож не згляд на Єго

31)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Пані Скуллї повитала Німця осьміхом, котрий відразу позискав єго тевтоньске серце.— Там знайдете спис танців — сказала она. — Мені здає ся, що перший танець, то вальс. — Ні, дякую Вам красно, майоре; я ще не танцюю, бо не було би кому гостий приймати. — Сказавши то, побігла витати нових гостий, підчас коли майор і Бавмзер стали оглядати ся за танечницями.

Забава з танцями в домі пані Моррізон була повна веселости і ріжнородности. Почавши від пана Снoддера, що був реґістратором, і танцював по старосьвітски, після три чверти такту, аж до Біклебурґа з банку, котрий держав ся заєдно на середині, саме під пауком, і крутив своєю дамою з шаленою скоростию довкола себе, можна було видіти всілякі способи танцьованя. Там танцював студент медицини, пан Смайс, з панною Клярою Тіммс, причім лиця їх обоє виглядали такі заклопотані і перепуджені, як то бувають звичайно при танци британьскі фізиономії; то робило таке враженє, як колиб нараз вся охота пішла в ноги і тягнула за собою мимо волї і горішну часть тіла. Тогди удало ся і майорови взяти паню Скуллї в танець, і він танцював з нею з таким спокоєм, якого научив єго досьвід житя. За той час мучив ся і Бавмзер на другім кінци салї, і одною рукою обертав якусь постаршу даму, а другу витягнув так, як би то була єго бандура. Танцї розпочали ся були на добре, за вальсом пішла полька і мазурка, а з такою скоростию, що вже й музики зачали мучити ся.

Була й комната до граня в карти, куди пішли вдовиця Скуллї і майор, та богато иньших, котрі вже були помучили ся.

Там було дуже вигідно і весело при зелених столах, на котрих сьвітили ся нові блискучі карти. Майор і єго пані дому грали против капітана Лєвінґстона і якогось старого панка з Лямбет, і то з таким успіхом, що капітан і єго товариші встали були від стола біднїйші і сумнійші, як сіли коло него; а то для першого з них було дуже прикро, бо він, сідаючи до карт, мав надію щось загорнути, і не сподівав ся, що знайде перед собою такого майстра як майор. Відтак грав старий вояк і ще другий гість против господині дому і якоїсь иншої дами, та загравав так хитро, що вдовиця заєдно вигравала, при чім майор говорив їй такі компліменти, що то аж зачало гнївати другу даму, котра очевидно заінтересувала ся була майором, з чого пані Скуллї якось не дуже була рада. Опісля пішли всі вечерати. При тім зробила ся була велика глота, і всі лишаючи на боці всяку церемонність, старали ся лиш о то, щоби настала як найбільша веселість.

Коли майор з початком вечерка старав ся позискати собі прихильність пані Лявінії, то тепер думав він лиш о тім, як би ту прихильність як найбільше використати.

Насамперед спитав він голосно капітана Тука, що сидів на другім боці стола, чи знав він покійного ґенералмайора Скуллї, а коли той сказав, що не знав, то він став величати заслуги того видуманого вояка. По сім зручнім маневрі взяв ся він хвалити вино, і розповідав при тім всілякі історії, пригоди военні і згадки з подорожий та з житя товариского, і то в такий спосіб, що всі, що єго слухали, подивляли єго. Коли вечеря скінчила ся і відкорковано послідну фляшку та поналивано послідні склянки, розпочали ся танці знову, а грачі засіли до карт; майор ще більше як перед тим став крутити ся коло пані Лявінії.

— Я побоюю ся, чи Вам не задушно тут в сих комнатах — відозвала ся она.

— То правда, що тут трохи душно — відповів він на то щиро.

— Тут єсть комната, де буде трохи холоднійше — сказала она. — Можете там закурити собі циґаретку. Я призначила сю комнатку для курків.

— Але Ви підете зі мною.

— Ні, ні, майоре. Таже не забувайте, що я господиня.

— Але тут нема нікого, кого би треба забавляти. Гості бавлять ся вже самі з собою. Ви занадто робите жертву з себе.

— Але дійстно, майоре....

— Ви певно вже утомили ся і треба Вам відпочити.

Він отворив двері і так єї запросив, що она на то пристала. Була то хороша мала ком-

власну особу, на Єго біль, але згляд на спасеніє многих, котрому один перешкаджає. Предвиджував Христос в ділї спасенія рода людского і таке положене, що треба Єму буде з милосердія і любви для одного, неначе посьвящувати спасеніє многих. Оком пророчим видів, що може нераз сьвященикови недбалому і несовістному буде поручене спасеніє вірних. Обовязків він своїх не сповняє! Дїти дико ростуть, бо нема кому їх катехизму научити! Люди зле сповідають ся, бо доброї проповіди не почують. Не знають Бога, не знають Христа, не знають благодати анї гріха, бо не проповідає сей, котрий має сьвятий обовязок проповідати. Згіршеня в селї розходять ся, бо певчить сей, котрий хлїб на то дістає, щоби говорив, хлїб кровавим потом убогих зароблений. Старцї, грішники, без Бога і без Тайн умирають, бо на гріш захлапний сей, що називає ся їх душпастирем а єсть вовком в овечій шкірі, підлим наємником, а не пастирем, ремісником, а не сьвящеником. Ідуть люди на погибель вічну і Христос змушений їх на кару засуджувати, хотяй тамтой сто разів проклятий, що на погибель людий лишає ся при житю, більше від них винен.

Яке-ж милосердіє яку-ж любов до него мусить мати Христос, щоби єго при житю терпіти і до послїдної хвилї бути готовим все єму дарувати — коли лиш з жалем схоче з Богом примирити ся.

З тим чувством милосердія рівнає ся хиба гнів в страшнім дни суду, з яким Христос *„крови людий от рук наших взищет“* Ез. 3, 19.

(Дальше буде.)

Новинки.

Львів дня 13 го марта 1901.

— **Іспити зрілости** в середних школах Галичини розпічнуть ся: письменні у всїх школах дня 6 мая, а устні в гімназиях: в Бохни дня 28 мая, в Бродах 2 липня, в Бережанах 5 липня, в Бонковицях коло Хирова 22 мая, в Дрогобичи 14 червня, в Ярославі 21 мая, в Ясли 22 червня, в І гімназиї в Коломиї 10 червня, в ІІ. гімназиї в Коломиї 28 мая, в гімназиї сьв. Анни в Кракові для мужчин дня 20 мая, для женщин 3 червня, в гімназиї сьв. Яцка в Кракові 23 мая, в ІІІ. гімназиї в Кракові 10 червня, в академичній гімназиї у Львові 17 червня, в ІІ гімназиї у Львові для мужчин 24 червня, для женщин 1 липня, в гімназиї Франц Иосифа у Львові для мужчин 21 червня, для женщин 1 липня, в IV. гімназиї у Львові в головній 24 червня, в паралельних клясах 22 червня, в V. гімназиї у Львові 20 червня, в Новім Санчи 17 червня, в Подгуржу 10 червня, в І. гімназиї в Перемишли 1 червня, в ІІ. гімназиї в Перемишли 10 червня, в Ряшеві 28 мая, в Самборі 11 липня, в Сяноцї 3 липня, в Станиславові 10 червня, в Стрию 7 червня, в Тернополи 24 червня, в Тарнові 7 червня, в Вадовицях 17 червня, в Золочеві 17 червня; — в Кракові 10 червня, у Львові 20 мая, в Станиславові 3 липня, в Тернополи 9 липня.

— **Іспит зрілости в женьскій семинариї.** Дирекция женьскої семинариї учительскої оповіщує, що приватистки, котрі хотять складати іспит зрілости в учительскій женьскій семинариї у Львові, мають внести подання до дирекциї семинариї (ул. Сакраменток ч. 7) до кінця марта с. р. Дирекция звертає увагу, що іспит з руского язика єсть обовязковий.

— **Резервові кадети і однорічні охотники.** Найновійший „Вістник войскових розпоряджень“ оповіщує, що всї резервові кадети (не підофіцири) як також однорічні охотники, котрі зложили офіцирский іспит, а котрих з причини недостачі документів що-до средств удержаня не именовано кадетами, мають бути почавши від 1-го цьвітня именовані дїйстними фельдфеблями, а в книгах буде ся їх вести під окремою назвою: „аспіранти на резервових кадетів“.

— **„Вандрівка мілїонів“.** Під таким заголовком видав учитель п. Николай Будзановский у Львові брошуру в польскім язицї, в котрій доказує, що Галичина видає в однім роцї на шкільні прибори до 6 мілїонів корон, котрі ідуть за границю. Супротив того накликує п. Будзановский суспільність, аби підпирала заложену у Львові краєву Спілку для виробу шкільних приборів. Чистий дохід з продажи брошури призначений на бурсу для дїтий народних учителів.

— **Збори „Народних Спілок“** і вечерок в честь Шевченка в Коломиї відбудуть ся не дня 18 але аж дня 22 (9) марта (в пятницю на 40 Сьвятих), що комітет подає сим до відомости.

— **Сензацийний винахід.** Фотографови Вогіє в Грандзон в Швайцариї удало ся зложити такий прилад, котрим можна фотографувати дуже виразно і докладно на кількадесять миль далеко. Винахід той пробовано в швайцарскім генеральнім штабі і проба випала дуже корисно. З Івердон фотографовано Сентіс віддалений у воздушній лінїї на 210 кільометрів, а образ був так виразний, що на малих колибах було видко докладно всї подрібности. Цїлий прилад складає ся з довгої на три метри рури, котрої конструкция єсть тайною винахідця.

— **На кару смерти** засудив трибунал судиїв присяжних в Коломиї Стефана Захарийчука за скритоубийство жидівки Гібшерової в Лучи

— **Дивацка смерть.** В Копенгаґї мешкала стара женщина дуже дивної вдачі. Перед кількома днями замовила она для себе домовину у столяря. Коли привезено їй домовину, люди дивували ся, для кого она може бути призначена. Другого дня загадка була розвязана. В хатї женщини роздав ся гук вистрілу, а коли збігли ся сусіди, найдено єї неживу в домовинї.

— **Кровавий дощ.** В Палермо та в инших околицях Італїї падав оногди т. зв. кровавий дощ. З полудня надтягнули темно-рожеві хмари, а з них полив ся червоний дощ. Краска его походить від дрібних червоних животин, що разом з парою уносять ся в гору, а опісля в каплях води спадають на землю. Цїкаве се явище природи викликало між сїльским населенєм страх перед грізною війною.

— **Злодії вже увихають ся** перед сьвятами, користаючи з нагромаджених запасів. Вчера в ночи добули ся они до склепу з вудженинами І. Обалевского при ул. Жовківскій і забрали звідтам богато вудженини вартости около 300 корон. — В пивници дому ч. 16 при ул. Городецкій прихоплено потованого злодія Леона Штіклера, де розбив був 12 колодок і приготовив нагромаджені там запаси до винесеня на улицю.

натка, положена трохи подальше від тих, де бавили ся гостї; там стояло кілька фотелів, вибитих плюшом а під стїною софа з такої самої материї. Вдовиця сїла собі на софі а майор на фотели коло неї; він був ще більше червоний як звичайно, набрав відваги і зморщивши чоло, споглядав задуманий, як то робив звичайно в критичних случаях.

— Закуріть собі циґаретку! — сказала пані Лявінія.

— Алеж дим!

— Я єго люблю.

Майор виймив по тім папіроску із своєї срібної коробки. Єго товаришка скрутила кусник паперу і запалила єго від ґазової поломіни.

— Яке то приятне чувство для того, хто такий самотний як я, знати, що має ся недалеко приятелів, та послужити їм хоч би якоюсь дрібничкою.

— Самотний! — повторив майор і присунув ся з фотелем трохи близше. — Під тим взглядом міг би я щось сказати. Коли би я завтра розстав ся з сим сьвітом, то не було би й одної людини, котра би собі щось з того робила, хиба лиш мій добрий старий Бавмзер.

— О, не говоріть так! — сказала на то пані Скуллї тронута.

— Так єсть. Але я иноді ставлю опір моїй судьбі. Я, що правда, змалював собі в послїдних часах моє житє трохи щасливійше і веселїйше. Тота фантазия прийшла на мене, коли я стояв онтам по тамтім боцї у вікнї і від тої пори не хоче она уступити ся з мого серця. Я знаю, що я єї за борзо перемінив в дїйстність, а коли она покаже ся замком на леду, то я буду мою самотність ще більше відчувати як давнїйше.

Майор замовк і став покашлювати, а пані Лявінія не відзивала ся і схилила голову в долину та споглядала на взірцї на коврі.

— Але я маю надію — сказав майор тихим голосом і нахилив ся наперед та взяв свою товаришку своєю грубою з короткими пальцями рукою за єї малу повну перстенів ручку — що Ви змилуєте ся надомною, що Ви...

— Ага, ти тут, старий друже! — відозвав ся Бавмзер весело і виставив крізь двері свою голову з буйним волосєм і усьміхнув ся приязно.

— Іди собі до чорта — крикнув майор і схопив ся як скажений, підчас коли голова Німця в одній хвили щезла. — Вибачте, що я так розсердив ся — говорив старий вояк оправдуючись — але моє чувство так мене перемогло. Чи хочете бути моєю, Лявініє? Я собі звичайний, старий вояк і можу Вам мало що більше дати, як моє щире серце, а оно до Вас належить і буде на віки належати. Чи хочете послїдну дрібку мого житя зробити щасливою і стати моєю жінкою? — Він хотів обняти єї рукою, але она схопила ся із софи і ставши споглядала на него з веселим трохи тріюмфуючим усьміхом на єї сьвіжім личку.

— Я Вам щось скажу, майоре — відозвала ся она на то. — Я отверта і честна женщина, так само як і мій бідний Тома був отвертим і честним чоловіком. Длятого просто з моста — чи хочете мене, чи мої гроші?

Майора так здивувало се отверте питанє, що він сидів через хвильку на софі забувши язик в ротї. Але що то був чоловік, котрий умів собі порадити і привик був до наглих клопотів, то й зараз стямив ся.

— Розуміє ся, що лиш Вас самих! — відповів він. — Хоч би Ви не мали й феника, то я би так само поступав.

— Стережіть ся! стережіть ся — сказала вдовиця і підняла руку як би хотїла нею остеречи єго. — Ви чули чей о тім, що банк рільничий збанкрутував?

— А щож то має до річи?

— Всї гроші, які я лиш мала, були там.

То була знов проба для старого вояка, але він дав собі борзо і з тим раду та відозвав ся з більшою самосьвідомостию як звичайно.

— Лявініє — сказав він — Ви були зовсім отверті для мене, Бог менї сьвідком, що і я хочу бути отвертим для Вас. Коли я перший раз о Вас подумав, то менї зле вело ся, хоч і як я Вас подивляв, то мушу таки признати ся, що Ваші гроші так само мене притягали, як і Ви самі. Я був в такім положеню, що не міг і подумати о такій жінцї, котра би не мала на стілько, щоби могла сама себе удержати. Від того часу все змінило ся на лїпше. Як я до того прийшов, то байдуже, але я маю трохи зложеного гроша в банку і знаю вже, як би єго збільшити. Ви сказали менї, що Ваші гроші пропали, а я Вам кажу, що у мене досить для двоїх; длятого вимови чародїйне слово а все буде добре.

— Як то! без гроший?

— Чорт бери гроші! — відозвав ся майор Товія Клюттербук і обняв другий раз свою сусїдку рукою. Сим разом она вже не боронила ся. Що там дальше було — се вже анї мене анї читателя нїчого не обходить. Пари, котрих молодість вже минула, мають так само свої маленькі романи, як і молодші, а часом у тамтих перших буває ще найбільше чувства.

— То погано, що ти клепеш! — відозвала ся наконець вдовиця. — Я тобі зараз скажу проповідь, бо маю нагоду до того.

— Говори, говори, я буду слухати! — сказав майор, котрого лице аж ясніло від утрадованя. — Можеш говорити тілько проповідий, кілько схочеш.

— Мусиш бути дуже чемним, Тобі, коли будеш моїм чоловіком. Не сьмієш вже за гроші грати в біляр.

— Не грати в біляр! Таже то значить у мене три або й чотири фунти на тиждень!

— Нїчо не вадить. Не грати в біляр і карти, не грати о заклад на перегонах кіньских і взагалї не закладати ся.

— **Дорогі карти.** В Гох над Реном грало чотирох Англійців в гостиници в карти, які привезли з собою з Англії. Висланий туди случайно урядник митовий, добачив, що карти не були остемпльовані. Він сконфіскував карти, а Англійці перед самим виїздом мусіли заплатити 157 марок 40 феників кари.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Осушуванє мокрих ґрунтів. (III.) Коли боками якогось ґрунту показують ся жерела, що звичайно буває тогди, коли ґрунт положений в долині а боками піднимають ся горби, то кожде таке жерельце треба обкопати, щоби вода не розливала ся по поли і спустити воду ровом аж до головного рова на середині ґрунту. Коли вода підходить з під сподку так, що не видко звідки она бере ся, лиш що добуває ся, а не можна припускати, щоби она підходила від якоїсь ріки або ставу, то очевидно єсть то підспідна вода, котра сперла ся на непереспускаючій верстві і не може сплинути та робить ґрунт мокрим. В такім случаю треба викопати на ґрунті одну або й кілька глубоких ям, котрі сягали би аж до тої верстви де вода збирає ся. Тогди буде вода спливати до ям, з котрих знов відпроваджує ся єї відповідним ровом. — Там, де вода не має спаду, або де єї не можна спустити через сусідні ґрунти, копає ся в найнизшім місци глубоку яму мов керницю і до неї спускає ся воду. Коли би така яма мала бути отверта то єї треба або обмурувати або оцимбровати подібно як керницю. В противнім случаю викладає ся яму сподом великими грубими рінякими так, щоби між ними були великі щпари. На то кладе ся верству ріща, на ню верству дерна, відтак спідну землю з ґрунту а наконець засипає ся верхною урожайною землею. Місця, де поробить ся такі ями, треба собі означити, щоби на случай потреби можна їх легко відшукати.

— Як садити розсаду капусти, щоби приймила ся. Насамперед не виривати розсади з розсадника, коли він трохи присох, бо пообривають ся корінці. Землю перед вириванєм розсади треба добре змочити і підважити глубоко копачем, а відтак легонько виймати, щоби не пообривати тоненьких корінців. Виривати треба тілько, кілько можна одного дня, аби за один раз розсадити. Хто садить капусту в поли, то нехай садить в сьвіжо зораній ґрунті, тогди она прийме ся і без дощу. Хто садить розсаду, повинен на то уважати, щоби не загинати корінця так, аби він вигнув ся каблуком і сторчав кінчиком до горп. Наші господині найбільше роблять ту похибку, що не уважають на то, або таки й не знають як садити розсаду. Господиня, котра наймає робітниці до садженя, повинна длятого зараз перед садженем поучити їх, як они то мають робити, а відтак і допильнувати, щоби они садили як потреба. Капусту найлїпше садити по дощи, а в часі посухи треба землю, призначену на розсаду, на годину, дві перед садженем добре змочити.

— На лїшай у телят добра слїдуюча масть: 1 часть терпентинового олію і 2 части смальцю; або: 1 часть догтю (з дерева) і 4 части спірітусу. Скоро у теляти покаже ся хочби маленький лїшай, треба єго зараз помастити одною з тих мастий два рази на день і уважати на то, щоби й друга худобина а навіть коні й чоловік не набрали ся лїшая, бо він заразливий.

Переписка господарска.

Олександер У. в Стриг.: В справі осушеня громадского ґрунту, котрий єсть власностию цілої громади, а не приватною власностию поодиноких громадян, мусите конче порозуміти ся з Вашим Видїлом повітовим, котрий має верховний надзір над громадскими ґрунтами і всякими змінами на них. Видїл повітовий поробить тогди відповідні кроки, і постарає ся, о скілько то буде можливо, о відповідну запомогу, або вкаже спосіб, яким можна би роздобути гроші, та вкаже дальшу дорогу, як би то зробити. Він повинен би віднести ся до бюра меліораційного при Видїлї краєвім, а той вишле або призначить якогось інжинера, котрий би заняв ся тою роботою. Ми гадаємо, що треба би може лиш якогось фонду на оплату інжінїра та на закупно рур дренових. Всяку иншу роботу можна би зробити способом шарварковим. Отже віднесіть ся в сій справі до Ради повітової. — Друге питанє єсть того рода, що нам годї давати відповідь на него.

К. Г. в Пасїч.: Корова носить пересічно 285 днів або 40 недїль і 5 днів, найбільше 350 днів. Скоро теля приходить на сьвіт по 230 днях, то буває недоношене і єсть дуже слабеньке і делїкатне; єго треба дуже уважно плекати і не лишати до розплоду. Перед 230 днями приходить теля на сьвіт неживе, і кажемо, що корова скинула плід. Дуже молочні корови можна доїти аж до самого утїленя, але менше молочні корови треба перестати доїти вже на 6 до 8 недїль перед утїленєм. Перед самим утїленєм треба корову доїти, скоро вимя стане дуже велике і тверде а дійки повні. Від скоршого доєня корова слабне, та й теля не добре розвиває ся. Також не треба гадати, що корови не можна скорше доїти, аж містище відійде. Коли корову доїть ся в невідповідну пору, то се шкодить і теляткови і корові. Зараз по породі, скоро корова оближе телятко, треба єму дати поссати. Перше молоко або т. зв. колястру, треба конче давати теляткови ссати; оно єсть жовтаве, тягне ся і дуже прочищує, а сего потреба як-раз для молодого телятка. Коли телятко поссе, треба по тім зараз добре видоїти, бо в противнім случаю буде корова здержувати молоко й не припустить.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа** у Львові 12 марта: Пшениця 7·50 до 7·75; жито 6·50 до 6·75; овес 6·50 до 6·75; ячмінь пашний 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 6·40 до 6·70; ріпак 10·25 до 10·75; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·25 до 12·—; вика 7·50 до 8·50; бобик 6·— до 6·25; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 5·75 до 6·10; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 60·—; конюшина біла 35·— до 75·—; конюшина шведска 50·— до 90·—; тимотка 20·— до 26·—.

— **Ціна рогатої худоби** у Відни дня 12 марта: На торг пригнано 4048 штук рогатої худоби, з того 653 галицких а — буковиньских. Торг був без великого оживленя. Плачено за галицкі тучені воли: пріма 73 до 76 К.; секунда 78 до 72 К.; терция 60 до 67 К. За плїхші і селяньскі воли плачено по 54 до 59 К.; бугаї і корови по 52 до 64 К. (вимково — К.) за 100 кільо живої ваги без податку консумційного.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 марта. З країв альпейских, з Цельовца і Зальцбурґа доносять, що там в многих сторонах упали жовті і червоні снїги.

Рим 13 марта. Деякі тутешні часописи доносять о відкритю заговору, маючого на цїли висадженє у воздух квіриналу.

Льондон 13 марта. В палатї послів заявив Бальфур, що не може дати ніяких пояснень о розмові Кіченера з Ботою.

Букарешт 13 марта. Девятнайцятьлїтний син ґен. Попескула допустив ся убийства в цїли рабунку на молодій своячці ґен. Ярка.

Мадрит 13 марта. З многих сторін насцїли вісти о розрухах против клерикалів і треба аж було взивати жандармів і войско на поміч. Богато людий покалїчено.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— А щож тогди? — відозвав ся майор.— Коли перестану грати в біляр і віста, то якже має жити тогди дистинґований официр, а особливо жінка дистинґованого офіцира?

— Якось вже на то порадимо, мій любий — сказала она і подивила ся збиточливо на него. — Я тобі сказала, що мала всї гроші в рільничім банку, котрий збанкротував.

— Та на жаль так стало ся!

— Але я тобі того не сказала, що я виймила всї свої гроші заким ще банк упав. Правда, то не красно було з моєї сторони, що я виставила тебе на таку пробу? Але годї було менї того не зробити. Тобі буде мати досить гроший і без закладів, буде жити собі вдоволений, буде розповідати свої історії і буде міг робити, що єму схоче ся і не буде журити ся.

— Що за щастє! — відозвав ся майор з одушевленєм і коли давний многострадальний очайдух поклонив ся їй і поцїлував єї, то аж сльози станули єму в очах, коли погадав собі, що по так бурливім житю заплив остаточно до пристані.

— Отже через три місяцї не сьмієш грати анї в біляр анї в карти — сказала мала жіночка рішучо і взяла єго за руку. — Зовсїм не грати, чуєш! Я поїду до Гемшір в гостину до моїх своякін на селї і ти через той час не будеш видїти ся зі мною, але можеш до мене писати. Коли же верну а ти зможеш мені дати слово чести, що не будеш ходити твоїми злими дорогами, ну, то тогди....

— Щож тогди?

— Чекай аж до того часу а тогди побачиш — сказала она і усьміхнула ся весело.

— Нї, не можу тут вже анї хвильки довше бути. Що собі гостї подумають? Мушу іти, Тобі, дійстно мушу конче — і она вибігла, а майор лишив ся і стояв так як она єго лишила і почув ся в своїм внутрі лїпшим чоловіком, як ще нїколи перед тим від того часу, коли ще був молодим кадетом і послїдний раз цїлував свою матїр в порті в Поремес, заким з великим транспортом поїхав до Індиї.

Все на сьвіті мусить мати конець, а забава у пані Скуллї не робила виімки. Але вже світало, коли послїдні гостї поубирали ся і затуркотїла послїдна дорожка.

— Майор задержав ся найдовше, щоби попращати ся, а відтак зійшов ся з своїм приятелем, котрий був змушений стояти під дверми і чекати на ключ від них.

— Щось тобі скажу, майоре — відозвав ся сей послїдний, коли увійшли до своєї комнати — як гадаєш, чи то красно сказати честному Нїмцеви, щоби він ішов собі до чорта? Ти мене тим дуже оскорбив. Я того не сподїває ся, щоби таке почути від тебе.

— Мій любий друже — відповів старий вояк взявши Нїмця за руку — вір менї, що я не хотїв тебе оскорбити. Але скоро я увійду до комнати під ту пору, коли ти будеш осьвідчати ся своїй дамі, то можеш зганьбити мене послїдними нїмецкими словами, які лиш знаєш.

— Отже ти осьвідчив ся? — спитав Нїмець добродушно, тай забув зараз на всю свою гризоту.

— А вжеж!

— І приняла тебе?

— Розуміє ся.

— То славно! — відозвав ся Бавмзер і плеснув в долонї. Три рази най жиє пані Скуллї і ще раз для пані Клюттербук. То мусимо конче запити!

— Тай запємо молодче, але тепер до гнїзда. З неї добра женщина, грає знаменито віста. Дійстно! Я ще в моїм житю не видів, щоби хтось так добре грав. З тою характеристичною похвалою сказав майор добраніч свому товаришеви і пішов до своєї комнати.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).